

## [Thorvil Kristensen.]

frigive adskillige hundrede millioner kroner i den nuværende situation. Hvis det nu viser sig, at man efter en nøjere overvejelse kommer til det resultat, at dette ikke kan gå an, ja, så mister alle de skattetekniske ting, der har været fremme, det meste af deres interesse, for man kan kun gennemføre alle de ting, der på det skattetekniske område er foreslået, når man har adskillige hundrede millioner kroner til rådighed. Hvis man skal lave en skattereform, der er balance i, så ved alle vi, der har haft med statens finanser at gøre, at det er betydelig lettere, hvis man kan øse nogle hundrede millioner kroner ud.

Det må slå den, som læser dette forslag, hvor ringe kontakt forslagsstillerne åbenbart har haft med de praktisk økonomiske forhold her i landet, da de sad og skrev deres forslag. De har været optaget af de skattetekniske ting, og det kan ikke nægtes, at når man læser det ærede medlem hr. Poul Møllers fremsættelsestale, spejder man forgæves efter tegn på, at det ærede medlem har været opmærksom på, at han sad i et land, hvor efterspørgslen var spændt næsten til bristepunktet, hvor vi derfor havde ulovlige strejker, og hvor de økonomiske forhold førte til, at først Grosserer-Societetets formand, dernæst nationalbankens førstedirektør og nu formanden for Arbejdsgiverforeningen har følt sig foranlediget til at fremsætte advarsler.

Jeg håber, at den høje regering kan stå imod den fristelse, det er at konkurrere med oppositionen om skattelettelse. Det vil jo vise sig, når udskrivningslovsforslaget kommer frem om kort tid; men den højtærede finansminister har jo nylig i Dagens Nyheder skrevet en fornuftig artikel om dette spørgsmål, og jeg håber, at den højtærede minister kan holde stand over for de kræfter i regeringspartierne, der eventuelt måtte have uforsigtige tilbøjeligheder.

Vi ved alle sammen, at den anspændte efterspørgsessituation, vi har, ikke mindst på vort arbejdsmarked, hænger sammen med den store pengeligelighed, der igen skyldes den betydelige valutafremgang, der har været i dette land fra sommeren 1957 indtil for et par måneder siden. Det er denne pengeligelighed, der har sat investering og forbrug i en stærkt opadgående be-

vægelse og derfor også anspændt arbejdsmarkedet til det yderste.

Der er specielt i dette øjeblik en meget stor byggepukkel, fordi der er sat så meget byggeri i gang, at man er meget bekymret for, hvordan det skal gå, når nu frosten kommer af jorden og forårssæsonen sætter ind. Her synes jeg det er nødvendigt at tilføje, at det ikke blot er den almindelige pengeligelighed, der er skyld i den byggepukkel; det er også den førte boligpolitik; og her forekommer det mig at den høje regering har et betydeligt ansvar både på grund af den boliglovgivning, der blev gennemført i slutningen af 1958, og hvori man ikke fulgte oppositionens velbegrundede krav om mere afvikling, og på grund af den måde, hvorpå denne lovgivning er administreret. Venstres finansudvalgsmedlemmer prøvede i marts måned i fjor inden for finansudvalget at formå den højtærede boligminister til at indskrænke lovens administration i retning af mere afvikling, hvilket var tilladt inden for lovens rammer. Jeg tænker på den forhandling, jeg havde med den højtærede boligminister om aktstykke nr. 346 sidste forår i finansudvalget. Det ville have været klogt af den højtærede minister, om han havde fulgt vore råd ved den lejlighed.

Det er imidlertid kun én ting. Hertil kommer den almindelige pengeligelighed, som har skabt den anspændte højkonjunktur, som vi har i øjeblikket, og som man meget sjældent har set magen til i Danmarks økonomiske historie. Her virker statsfinanserne, navnlig efter det omfang, de har fået i efterkrigstiden, hvis man ikke forstyrrer dem, som en af de selvregulerende kræfter, vi lagde så stor vægt på, dengang venstre og det konservative folkeparti havde regeringen fra 1950 til 1953.

Jeg må i den henseende minde om den tale, jeg holdt fra denne talerstol, da jeg på den daværende regerings vegne den 11. november 1950 fremsatte det store kriselovskompleks. Da fremhævede jeg netop, at vi, selv om det var nødvendigt at gribe ind finansielt over for den akutte situation, kunne regne med, at selvregulerende kræfter efterhånden ville komme os til hjælp, og det ske også i løbet af et par år, hvorfør vi kunne afvikle nogle af de indgreb, der var foretaget. Det er klart, at hvis man